

Въ същото време видѣхъ единъ брадясалъ човѣкъ, че гледаше въ лицето моя съученикъ-Франти, който продължаваше да се смѣе. Тогава човѣкътъ му хвърли шапката на земята и каза:

— Подлецъ, оголи си главата, когато минава раненъ работникъ!

Тълпата бѣ вече минала, а по срѣдата на улицата се виждаше една дълга кървава слѣда.

Амичись.

ЕДНА КРАСИВА ПОСТЖПКА.

(Истинска случка.)

Прѣдъ входа на градската градина стоеше привечеръ единъ отслабналъ и блѣдъ старецъ, въ лошо, вѣхто облѣкло.

Той свирѣше на цигулка, а неговото момче държеше шапка, която поднасяше на минувачитѣ да хвърлятъ по нѣкоя стотинка.

Тази вечеръ хората въ градината обръщаха малко внимание върху свиренето на стареца, и шапката оставаше се праздна. Всички бързаха за театъра, където знаменития цигуларъ В. даваше тази вечеръ концертъ.

Старецътъ виждаше какъ шумната тълпа равнодушно минава край него сълзи изпълваха очи му, и той свирѣше още по-тъжно.

Изведнѣжъ, единъ хубавъ, богато облѣченъ, младъ човѣкъ се спрѣ за минутка до стареца и почна да се вслушва въ свиренето. Слабата ржка на стареца едвамъ, едвамъ можеше да държи лжка, а краката му треперѣха отъ слабостъ. Той се силѣше да продължи свиренето, но силитѣ го напустнаха и той се отпустна върху камъка, който лежеше до него.

— О, Боже, какво ще стане съ мен! простена той и, като подпрѣ посивѣлата си глава съ ржцѣ, тихо заплака. Момчето съ праздната шапка въ ржцѣ печално погледна стареца.